Ч. 37. Субота 2 марта (17 лютого) 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостwах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З соймів. — Угодові справи. — Поди в Росиї.

В моравскім соймі мотивував вчера ческий посол Филипиньский пильність внесеня жадаючого, аби для всіх робітничих верств в Австриї заведено обезпечене на старість і на случай неспосібности до працї разом з обезпеченем вдів і сиріт. — На засїданю шлезкого сойму мотивував своє внесене пос. Грубий в справі австро-угорскої угоди. Внесене взиває правительство до пороблення всіх приготовлень в справі можливого економічного роздїлу обох половин монархії з кінцем сего року. Дальше взиває правительство, аби оно супротивило ся угодї суперечній з інтересами тої половини монархії, особливо інтересам рільничим і промисловим. Внесене відослано до комісиї господарскої. — Угорский сойм радив вчера дальше над петициєю ради рільничої в справі упорядкованя робітничих відносин.

У Відни перебуває тепер кількох угорских міністрів в справі австро-угорскої угоди. Вчера перед полуднем угорскі міністри радили з собою взаїмно в будинку угорского міністерства. Доперва о годинї 11 перед полуднем др. Векерле удав ся до п. Президента міністрів дра Бека для уложеня способу, в який мають відбуваюти ся переговори. Та конференция тревала дві години. Нині бар. Бек дає снїданє для угорских міністрів і висших урядників, які прибули в їх товаристві. — Neue fr. Presse доносить з Будапешту, що єї кореспондент мав розмову з високо поставленою личностию угорскою, котра заявила, що теперішні угодові переговори мають на цїли в першім ряді забезпечене самостійности митовій тарифі угорскій. — Урядовий дневник угорского сторонництва независимости „Budapest" заявляє, що переговори в одній хвили скінчать ся безуспішно, коли австрийске правительство схотїло би в чім небудь погіршити угоду, заключену між Селем а дром Кербером. О скілько угода не буде тепер заключена, то буде задержаний теперішний стан аж до року 1917. Цїла угорска праса висказує ся дуже недовірчиво о вислїдї угодових переговорів між обома правительствами у Відни.

Про вибори послів до російскої Думи державної з України подають київскі часописи такі вісти: З Київщини (15 послів з ґубернії і 1 з міста Києва) вибрані: З міста Києва чернигівский епископ, ректор київскої духовної академії, пресв. Плятон (правий); з ґубернії: М. Воєиний, лївий; П. Снїгир, кадет; К. Маляренко, лївий; І. Кириєнко, соц. дем.; І. Красилюк, лївий; Ф. Литвиненко, лївий; К. Чигирик, лївий; В. Сахно, лївий; Г. Федоров, соц. дем.; З. Чиповенко, лївий; І. Д. Лачно, лївий; І. Гуменко, соц. дем.; І. Михайлюк, правий кадет; С. Нечитаймо, лївий; М. Вовчиньский, соц. дем. — Між ними два інтеліґенти (Кириєнко і Федоров), решта селяни. — З Поділя (15 послів) вибрані: сел. А. Семенов, сьвящ. Ант. Гриневич (Украінець), сел. Петро Рогожа, сел. Адам Соловей (католик), сел. Тад. Дубонос, сел. Іляр. Каташиньский, лїкар Вик. Лісовский (Поляк), сел. Андр. Наумчак, сел. Сем. Матвіїв, сел. Стеф. Туперко, сел. Прок. Зубченко, сел. Андр. Дїдурик, сел. Мороз. — Між ними один неписьменний, а два малописьменні. — З Катеринославщини (9 послів з ґубернії і 1 з міста Катеринослава): лїкар Караваєв (з міста), лївий; Носик, безпарт. лївий; Селїнов, кадет; Богославский, кд.; Рабінович, кд.; Білоусов, соц. дем.; Нагїх, соц. дем.; сел. Алакозов (інтеліґ., опозиц.); Пройда; Костенко (оба остатні трудовики). — З Волинї (13 послів): Рейн, октябрист: сьвящ. Герштаньский, кд.; Доброглав (Чех, поміщик); Шульгин (поміщ.); Бас; Васютник; Болотник; Камищук Коренчук; Никончук; Ющак (всі остатні 7 селяни); Біляєв; сел. Гаркавий. — Між ними 10 правих. Вибори скасовані. — З Харківщини (1 посол з міста Харкова, 10 з ґубернії): З мі-

25)

Пан Лекок.

З францускоrо — Еміля Ґабоpiо.

(Дальше).

Обжалований мов би не чув, що судия до него говорить. По єго шаленім роздразненю настало у него таке ослаблене, мов би вже мав вмирати. Єго викривлені від злости черти лиця обвисли. Він став такий як земля і щось бурмотів.

— Відпічніть собі — сказав судия до него ввічливо — а коли ви такі слабі, що не можете стояти, то возьміть собі крісло.

Але той чоловік з якоюсь дивною енерґією випростував ся знову. Навіть очи єму якось трохи засьвітили ся, хоч і правда, що знов посоловіли.

— Дякую вам сердечно, мій пане! — відповів він. — Вже нічого менї не буде. То лиш так щось мене запаморочило; але вже проминуло.

— Може ви вже давно нічого не їли?

— Я не їв нічого ще від тоді, як отсей— притім показав він на Лекока — приніс менї хлїб і шинку там на полїцийній станиці.

— А може би ви хотїли щось перекусити?

— Нї! Але коли ви вже так ласкаві... то я напив би ся води.

— А може вам дати трохи вина до води?

— Нї, волю чисту воду.

Єму принесли води. Він налив собі зараз повну склянку і випив єї одним духом, а відтак ще й другу, котру вже пив поволїйше. Здавало ся, як би з водою набрав нового житя. Виглядав, як би на ново на сьвіт народив ся.

Глава вісімнайцята.

На двайцять обжалованих, яких приводять до переслуханя, буває що найменше вісімнайцять таких, котрі приходять з готовим пляном оборони, який видумали собі на самотї замкнені в казни. Чи они виноваті чи нї, уложать они собі ролю, яку зачинають грати, скоро з бючим серцем переступлять через поріг злощасної комнати, в котрій чекає на них урядник, що веде слїдство. Хвиля входу дає длятого судиї нагоду до дуже важних спостережень, бо він з постави обжалованих може здогадувати ся їх системи.

Але в сім случаю був Зеґміллер переконаний, що обжалований анї не думає грати якусь комедию і що так само при своїм вході не удавав якогось пошибленого, як тепер не удає ослабленого.

Як би й не було, а тої небезпечности, перед якою остерігав директор слїдчої вязницї, вже не було. Судия сїв собі длятого за своїм бюрком. Він був обернений плечима до сьвітла, а лице було в тїни і потребував длятого лиш трохи нахилити ся, щоби укрити якесь живійше зворушене. Обжалований противно, стояв в повнім сьвітлї дня а уважному спостерігателеви не міг уйти уваги нїякий рух єго лиця, нїяке моргнене рісниць.

Май виглядав тепер вже зовсім спокійний а черти єго лица прибрали були знову безжурний вираз резиґнациї.

— Ну, як, тепер вам вже лїпше? — спитав судия.

— Менї зовсім добре.

— Сподїваю ся, — говорив судия батьківским голосом дальше — що будете мусїли тепер запанувати над собою. Вчера хотїли ви собі житє відобрати. Тим би ви допустили ся нового великого злочину, такого, що...

Обжалований махнув на то сильно рукою і перебив тим судиї.

— Я не допустив ся нїякого злочину — сказав він остро, але вже не грізним голосом. — Мене зачепили і я боронив ся; до того має кождий право. Они кинулись як скажені на мене, трох на мене одного — я убив, щоби мене не убили. Стало ся велике нещасте і я дав би охотно руку за то, коби то було не стало ся. Але в своїй совісти не роблю собі з того анї тілько докору.

При тім „тілько" показав він на кінчик нігтя на своїм великім пальци.

— Мимо того — говорив він дальше — мене арештували і обходили ся зі мною, як з убийником. Коли я побачив ся сам один в тій каміннїй домовинї, котру називають „окремішною казнею", то мене взяв страх і я стратив голову. Я сказав собі: „Слухай Маю, мій молодче, тебе живцем закопали. То лїпше, щоби ти таки направду помер і то борзо, як щоби ти ще довго терпів". Внаслїдок того хотів я сам себе задушити. Моя смерть не зробила би нїкому шкоди, у мене нема анї жінки анї дї-

ста не знаємо ще вибору. З ґубернії вибрані: сел. Лопатин, лів.; лікар Попов, лів.; Рибалченко, лів.; Богуславский, кд.; Єнішернов; Литвинов; Васютин; Яровий; Пилипенко. Десятого ще не знаємо. Між вибраними єсть 2 правих і 10 опозицийних. — З Чернигівщини (10 послів): робітник Дементієв (соц. дем.), Приходько, учитель Лосик, інжин. Юрешев, предвод. двор. Іскрицкий, Хвіст, поміщ. В. Вовк-Карачевский, поміщ. Трохименко, лікар Рубіс (чи Рубасов), козак Веременко. Всі 10 опозицийні (п. Іскрицкий мирно-обновленець). — З Херсоньщини (10 послів з ґубернії і 1 з міста Одесси): адв. Ос. Перґамент (вихреста, лівий, з міста); з ґубернії відомі доси: Плужников, Ячков, Яковенко, Невельштайн. — З Тавриї (6 послів). Відомий доси вибір посла Нерхаби, селянина, лівого. — З Бесарабії і Донщини, де живе також богато україньского народа, відомі доси отсі вибрані посли: З Бесарабії (9 послів з ґубернії і 1 з міста Кишенева): Пуришкевич, кн. Сьвятополк-Мірский, Сінодано, Крупеньский, Третяченко, Ґерстенберґер, Демянович. З Донщини (11 послів з доньскої области і 1 з міста Ростова): Харлампов, Араканцев (кад.), Нестеров (соц. дем.), Фомин (безпарт. лів.), Петровский, Воронков, Каключин, Петров, Панфилов.

Новинки.

Львів, дня 1-го марта 1907

— **Перенесеня.** Галицка дирекция почт і телеграфів перенесла асистентів почтових: Айталя Колянковского з Сокаля до Львова і Людв. Вайха з Бучача до Станиславова.

— **Дрібні вісти.** „Народна Торговля“ купила в Снятині каменицю, ту саму, в котрій від чотирох літ єсть уміщений склад „Нар. Торговлі“. Камениця єсть положена в самім осередку міста при головній улици. Доси має „Народна Торговля“ свої камениці у Львові, Тернополи, Сяноці, Самборі і Снятині. — Більшу посілість в Завадці, калуского повіта, в обшарі 4000 морґів з лісом, власність спадкоємців пок. Коморнуцкого, купив п. Шлезінґер з Відня на парцеляцию. — В Радівцях помер бувший буковиньский посол, Румун, Ігнатий Ончул. Похорон відбув ся в Чернівцях.

— **Репертоар руского театру в Золочеві.** Саля міска театральна. Початок о год. пів до 8-ій вечером. Білети продає „Народна Торговля“ і цукорня: Завтра в суботу дня 2 марта „Анонїми“, штука в 3 діях Деваліера. Розпічне „Весїлє при ліхтарнях“, оперета в 1 дїї Офенбаха.— В недїлю дня 3 марта „Ой не ходи Грицю та навечерницю“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Старицкого. — Ві второк дня 5 марта „Она“, драма в 4 діях Т. Осиповича.

— **Втеча з вязниці.** Минувшої ночи три злодії: Бандровский, Кубік і Маслянкевич поміщені в спільній казни на II. поверсї слїдчої вязниці суду карного при ул. Баторого, виломили зелїзні крати з вікна і видобули ся на деревляний кіш перед вікном, а відтак стоячи мабуть один на другім вилїзли на дах вязниці і при помочи повязаних простирал спустили ся на подвіре ґімназиї Франц Йосифа та втекли. Втечу спостережено аж рано і зараз заряджено погоню, але доси безуспішну, бо за злодіями й слїд пропав.

Ся втеча нагадує дуже подібну, лиш ще більше карколомну втечу з центральної вязниці в Смирні, в Малій Азиї, де замкнені там вязні втікаючи в половині лютого с. р., зробили майже зовсїм так само, як той чоловік в казці, що спускав ся з неба на ячміннім перевеслі: коли оно показало ся за коротке і не досягало до землї, то він в горі втяв а на долинї надточив і так спустив ся на землю.

Там в старім генуеньскім замку, переробленім тепер на турецкий кримінал, сиділи замкнені також три злодії, аж ось серед темної ночи з дня 16 на 17 лютого постановили они втечи з вязниції і виконали то в спосіб дуже трудний і небезпечний. Із своєї казні, положеної на однім з висших поверхів, видобули ся они насамперед досить легко на якийсь шпихлїр, а звідтам крізь мале кругле віконце на дасї, одно з тих, що то їх називають „воловим оком“, а котрі знаходять ся часто на середновічних будинках, видобули ся на дах, з котрого аж до землї було 24 метрів високо. Як же спустити ся з такої висоти? Они повязали разом свої довгі турецкі пояси вовняні і на них спустили ся насамперед на один з тих многих примурків, які знаходять ся на згаданім старосьвітскім будинку. Стоячи тут, сїпали доти за привязані в горі пояси, аж они десь в горі розірвали ся, а відтак на урванім кінци спускали ся що-раз дальше, аж остаточно спустили ся по довгих трудах на подвіре вязниції.

Тепер же треба ще було перелїзти через мур на 7 метрів високий, що для таких очайдухів було очевидно лиш забавкою; а мимо того мало що їх притім не стрітило нещастє, бо як-раз, коли вже два сидячі на мурі товариші хотїли третого витягати, надійшов вояк, що ходив на варті довкола вязниці, і стрілив, однак за пізно, бо втікачі мали час сховати ся і спустити ся на другу сторону. Жандармерия ще тої самої ночи зловила двох втікачів, але третий мабуть втік десь на сусїдні острови, бо над морем знайдено пізнїйше лиш єго одїнє.

— **Покусали ся.** Авраам і Ісаак, очевидно не тоті біблїйні, лиш львівскі продавці овочів, прізвищем перший з них Бавм а другий Фріш, непримиримі конкуренти, стрітили ся вчера на улици Полтовій і як стій посварили ся, в слїд за тим і — покусали ся. Бавм покусав Фріша так сильно в лице і руку, що аж зробив рану і покалїчений мусїв шукати помочи лїкарскої. Поліция віддала ту справу судови.

— **Загадочний чоловік з двома міліонами.** З Цїриху доносять: Сими днями приїхав до Белїнцони трохи шубраво виглядаючий чоловік, котрий має при собі письмо, виставлене на імя підполковника Вальдемара фон Аньекі, датоване з Мукдену і підписане российским генералом Лазаревом. В письмі тім сказано, що властитель єго одержав відпустку для поратованя здоровля з причини великих ран, які одержав в послїдній війнї. Найдивнїйше то, що сей чоловік мав при собі цінні папери, по найбільшій части французскі, вартости майже двох міліонів франків. Він сам каже, що був давнїйше российским шпигуном і що тепер поріжнив ся з российскими властями. Поліция в Белїнцонї відобрала єму тоті цінні папери. Доси не удало ся вияснити, хто сей чоловік і звідки він має таку суму.

— **З Бучача.** Філія руского товариства педаґоґічного в Бучачи розпочинає 15. марта в комнаті читальні „Просьвіти“ приготовляючий курс до I. кляси ґімназияльної. Зголошувати ся можуть ученики, що в сїм році кінчать 10 рік а не зачали 14 року житя і уміють бодай читати по нїмецки — найдальше до 14 марта у проф. ґімн. Винара. О приміщенє і урядженє старають ся родичі. — Загальні збори філії руского товариства педаґоґічного в Бучачи відбудуть ся 10. марта о год. 5 по полудни в комнаті „Руской Бесіди“.

— **Страшна сцена з божевільним.** З Фалькенав, в Чехії доносять про таку страшну подію. Дня 26 лютого, около 4 год. рано зачув о ин робітник гірничий крики, походячі з двірка положеного при гостиници до Ходова а належачого до бувшого посла Венцля Геблера. З одного вікна в тім домі кричали дві служниці, взиваючи людий на поміч, бо Ґеблер хоче убити свою жінку і всїх, що знаходять ся в домі а сам дім підпалити. Робітник наробив зараз крику і побудив сусїдів, котрі поспішили зараз на поміч, але не могли нічого вдїяти, бо Ґеблер з одного вікна стріляв раз по-раз з револьвера і рушниці.

В однім вікні на поверсї стояла пані Ґеблерова і ломила руки та просила, щоби єї ратувати, бо чоловік хоче єї збити. Наконець удало ся купцеви Поспішільови на стілько успокоїти збожеволїлого, що той впустив єго до дому, але все ще держав револьвер наставлений до него. Коли божевільний спитав По-

---

тий, котрі би мусїли спускати ся на працю моїх рук, я сам своїм паном. А мимо того, коли менї пустили кров, упхали мене ще в полотняний міх, мов би якого божевільного. Ну, я таки гадав, що збожеволію! Через цїлу ніч крутили ся дозорці коло мене як тоті діти, що мучать привязане зьвіря. Доторкали ся мене, сували менї запалену сьвічкою попри очи...

То все говорив він з виразом як найглубшого огірченя, але без гніву, без деклямациї; по голосї можна було пізнати, що то походило тому чоловікови із серця. Судия і молодий поліцист подумали собі в тій самій хвили однаково:

— Той чоловік то дуже сильний противник; будемо мали ще богато з ним роботи.

По короткім надуманю відозвав ся Зеґміллер:

— Перший вибух розпуки у вязници можна ще собі до якогось степеня пояснити. Але ви пізнїйше, а ще й нинї рано, не хотїли приймити страви, яку вам давали.

Понуре лице того чоловіка нараз роз'яснило ся при сїм питаню, він якось сьмішно прижмурив очи і нараз розсьміяв ся голосно, таки досить веселим і щирим та милозвучним голосом і сказав:

— Ну, то инша річ! То певно, що я не хотів нічого приймити, але зараз довідаєте ся, длячого. Менї тим примусовим кафтаном звязали руки а дозорці хотїли мене годувати як дитину, котрій мамка наливає кашки до рота. Ну, дякую красно! Я затиснув з цїлої сили губи. Тоді приступив один і хотів на силу рот менї отворити, щоби відтак ложку упхати, оттак як хорому псови морду роззявлюють, щоби єму налити якогось ліку. Ну, то правда! Я хотів того укусити і як би єго палець дістав ся був межи мої зуби, то був би єго стратив. І длятого то они всї повитягали руки до неба та кричали: „Ось який то небезпечний злочинець, що за падлюка!“

Коли він то собі пригадував, то все ще сьміяв ся з цїлого серця, на превеликий страх Лекока та на перестрах протоколянта Ґокета, а Зеґміллер мав не мало труду, щоби не показати по собі того несподіваного враженя, яке на нїм зробив арештований.

— Сподіваю ся, — сказав він наконець,— що ви занадто розумні, як щоби то брати за зле тим людям, котрі наложили вам примусовий кафтан, лиш на приказ своєї старшини а до того ще лиш на то, щоби вас самих забезпечити від вашої власної скажености.

— Гм, — сказав на то убийник і споважнів знову. — Я ще трохи на них недобрий і як би я так мав був одного в кели... але то промине, я знаю себе, у мене нема жовчи, за мале курятко.

— То впрочім від вас самих зависить, щоби з вами добре обходили ся; будьте спокійні а на вас не наложать примусового кафтана. Але мусите бути спокійні...

— Ну, то буду спокійний, хоч то страшно прикро сидїти у вязници, коли нїчого злого не зробило ся. Коби я хоч сидїв з яким товаришем, то можна би бодай балакати і час ми мав би. Але сидїти так самісенькому одному в тій студеній норі, де чоловік не чує нїякого голосу, то страшно. Там так вохко, що вода тече із стін а чоловік присяг би, що то справдешні сльози, людскі сльози, що добувають ся з каміня.

Судия слїдчий нахилив ся на своє бюрко, щоби собі щось записати. Єму впало в очи слово „товариш“ і він постановив собі зажадати пізнїйше єго пояснення.

— Коли ви невинні — сказав він відтак — то вас небавком випустять на волю, але мусите доказати, що ви невинні.

— А щож менї в тій цїли робити?

— Казати правду, чисту правду, зовсїм щиро і відразу без позадних гадок відповідати на питаня, які вам поставлю.

— О, підтим взглядом можете на мене спустити ся!

Він підняв вже був руку, щоби взивати Бога і людий на сьвідків, що правду говорить, але судия Зеґміллер дав єму знак, що не вільно і сказав:

— Обжаловані не присягають.

— Нї? — сказав на то той чоловік і зробив дуже здивовану міну. — То дивна річ!

(Дальше буде).

спішіля, яким правом сьміє він входити до его дому, сказав ему Поспішіль, що прийшов з ним щось поговорити. Відтак старав ся він успокоїти божевільного, що ему таки удало ся. Тоді хотів Поспішіль вивести Ґеблерову з дому, але божевільний то побачив і знов наставив ся до него. Але Поспішіль завів з ним якусь розмову і так его займив нею, що Ґеблер не спостеріг ся, коли жінка втекла. Наконець вийшов і Поспішіль а Ґеблер ще крикнув за ним: „Але жандармів і поліцаїв не приводіть, бо всїх їх вистріляю“.

Тай дійстно не пустив Ґеблер через цілий день нікого до себе, бо що хвиля стріляв. Щоби божевільний не наробив якого нещастя, замкнено улицю, а укриті здалека жандарми пильнували дому. Аж около 5 год. по полудни перестав божевільний стріляти і вийшов на улицю. В тійже хвили кинули ся на него жандарми і вложили на него примусовий кафтан, а відтак відвезли до заведеня для божевільних в Добжанї. При перешукуваню у віллі показало ся, що були повідкручувані всї краники від водопроводів і вода позаливала майже всї комнати. Дальше знайдено кілька рушниць і револьверів та 500 острих набоїв. — Ґеблер був з фаху будівничим, але вже в 1895 р. коли его вибрали послом до сойму, показували ся у него сліди божевільности.

— **Про убите жидівскої родини** в Радомишли над Сяном, о чім ми вже вчера доносили, наспіли тепер близші вісти. Убийства допустив ся якийсь волоцюга, що перед кількома тижднями зайшов до Радомишля з Царства польского в Росиї. Він заробляв собі на прожиток рубанєм дерева а перебував найчастійше в шинку жида Ґольдберґа, де купував собі поживу і ночував. Дня 26. лютого, в ночи около 1 год., коли всї спали, встав злочинець, взяв сокиру і зарубав Ґольдберґа, его жінку і 17-лїтного сина. Донька уратувала ся в той спосіб, що сховала ся в місци відходовім а 7-лїтна внучка сховала ся під перину. Злочинець забрав деревляну скриночку, в котрій знаходили ся всїлякі папери і готівка в рублях і коронах (около 97 корон) та пустив ся до границї. На крик доньки побудили ся сусїди і дали знати жандармерії, котра пустила ся за злочинцем в погоню. Над раном дїгнав его жандарм в Лужку, де він спочивав в коршмі, віддаленій о кількадесять кроків від границї.

Телеґрами.

Берно мор. 1 марта. В соймі мотивував вчера пос. Філїпіньский пильність внесеня жадаючого, щоби для кляс працюючих у всїх краях Австриї заведено обезпечене на старість і на случай нездібности до працї разом з забезпеченєм судьби вдовиць і сиріт.

Варшава 1 марта. Вчера арештовано тут кілька осіб, між ними кількох студентів, підозріних о напад дня 22 лютого на уряд почтовий при ул. Кручій.

Льондон 1 марта. Мемориял першого льорда адміралїциї порушує справу скорого укінченя великого корабля „Dreaudmouth“ так, щоби за 14 місяців той корабель міг бути спущений на воду. Мемориял містить в собі замітку, що при дальших будовах кораблів такий поспіх не буде конечний.

Петербург 1 марта. (П. А.) До вчера вечером вибрано 485 послів, в тім 304 з лївиції (30 поступовців, 31 трудовиків, 52 социяльних демократів, 18 революцийних социялістів, прочі без зміни); дальше 48 народовців. Прочі без зміни.

Петербург 1 марта. Президентом Думи має стати Кузьмин-Караваєв або Ґоловін. По відкритю засїданя приступить Дума до провірюваня виборів. Лївиця зажадає уневажненя виборів бесарабских, міньских і полтавских. Як зачувати, лївиця готова помирити ся з кадетами, не піднесе мабуть справи амнестиї і адреси у відповіди на престольну бесїду. На віцепрезидентів мають бути запрошені — як ходить чутка — один Поляк і один трудовик.

Петербург 1 марта. (П. А.) На зарядженє великого штабу ґенерального три перші части звіту ґен. Куропаткіна будуть роздані висшим офіцирам армії.

Київ 1 марта. Тутешний університет замкнено, бо студенти против ухвали ради професорів відбували збори.

Красноярск (єнїсейска ґубернія) 1 марта. (П. А.) О убитю команданта міста Козловского доносять: Козловский вибираючись з приятелями на прохід, показував їм лист з погрозами, в котрім написано, що о 5 год. буде убитий. Козловский вийняв годинник і сказав: „Вже 5 година, а я ще жию“. Коли Козловский о 6 год. вертав сам до дому, кликнув до него якийсь мужчина: „Стій!“ В тій самій хвили роздали ся 3 вистріли і Козловский повалив ся неживий на землю. Публика втікала з переполоху. Убийники вбігли на подвіре поблизького дому і втекли иншою улицею.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщики
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворец)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·5[illegible]	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_9$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$ до $^{30}/_9$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (гол. дворец)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).